

Дамян Дамянов

Поезия

Не знам защо, но, знайте, ми се струва,
Че в стихове щом вземе да говори,
Човекът, ще – не ще, се попреструва
Различен от останалите хора.
Май мерената реч го притеснява.
Гласа му прави някак неестествен,
Гръмлив и преднамерено подправен.
Превръща го от земен глас в божествен.
Дали е тъй, не е ли тъй, обаче
Боя се, че преструвката във туй е:
Преди да се засмей или заплаче,
Той смята колко хора ще го чуят.
А истината е далеч по-проста:
Неотличим от никого и в нищо,
Поетът – нито дявол, ни пък господ –
Е длъжен, както мисли, тъй да пише.
Когато му се смее, да се смее.
Когато му се плаче, да си плаче.
Но всичкото, което преживее,
Да си го каже простичко, така че
Щом друг го прочете, и той да зърне
Там себе си – разплакан и усмихнат.
Така стихът му в свят ще се превърне,
А целият свят – само в два-три стиха.

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7981>]